

Krynica-Zdrój, dnia 17 marzec 2008r.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14b § 1 w zw. z art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2005r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) Burmistrz Krynicy-Zdroju stwierdza, że stanowisko przedstawione we wniosku z dnia 11.01.2008r. o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego – **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 11.01.2008r. o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie przedstawiono następujący stan faktyczny.

Spółka wykonuje usługi medyczne w zakresie udzielania stacjonarnych i ambulatoryjnych świadczeń zdrowotnych w szpitalach uzdrowiskowych, sanatoriach uzdrowiskowych, zakładach przyrodoleczniczych i innych obiektach. Spółka wobec wymienionych obiektów stosuje preferencyjną stawkę opodatkowania, przewidzianą w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych¹⁾ (j.t. Dz.U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 ze zm.), za wyjątkiem pomieszczeń wdzierzawionych służących prowadzeniu działalności gospodarczej. Do wniosku dołączono wykaz pomieszczeń w budynkach będących własnością spółki oraz sposób ich użytkowania.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie.

Czy wobec powierzchni budynków lub ich części, zajętych w przedstawiony sposób pod realizację usług medycznych dotyczących świadczeń opieki zdrowotnej (szpitali uzdrowiskowych, sanatoriów uzdrowiskowych, przychodni uzdrowiskowych, zakładów przyrodoleczniczych i in.) Spółka miała prawo stosować w latach 2003-2007 preferencyjną stawkę podatku od nieruchomości przewidziana dla budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych?

Zdaniem Wnioskodawcy wobec powierzchni, na których realizowane są usługi medyczne w zakresie świadczeń opieki zdrowotnej należy stosować preferencyjną stawkę podatku od nieruchomości przewidziana dla budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych, natomiast wobec powierzchni, na których świadczone są typowe usługi hotelarskie gastronomiczne po cenach rynkowych należy stosować stawkę obowiązującą dla działalności gospodarczej.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych¹⁾ (j.t. Dz.U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 ze zm.) – dalej upol, rada gminy w drodze uchwały, określa wysokość stawek podatku od nieruchomości, z tym że stawki nie mogą przekroczyć rocznie od budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych – 3,84 zł od 1m² powierzchni użytkowej. Z wykładni językowej wymienionego przepisu wynika, że zajęcie budynku lub

jego części, czyli inaczej mówiąc faktyczne wykorzystywanie, użytkowanie pomieszczeń w budynku do wykonywania w nich „świadczeń zdrowotnych” stanowi podstawę do zastosowania preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości. Na bezpośredni związek pomieszczeń budynku z udzielaniem tego rodzaju świadczeń wskazuje rozróżnianie przez ustawodawcę pojęć, *zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej* (art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. c i d upol) oraz *związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej* (art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2 lit. b upol). Pojęcie *związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej* jest pojęciem szerszym niż *zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej*, o ile bowiem pojęcie „związanych z” może świadczyć o pośrednim związku z wykonywaną przez przedsiębiorcę działalnością o tyle pojęcie „zajętych na” musi oznaczać związek bezpośredni. Ponieważ samo udzielanie świadczeń zdrowotnych jest działalnością gospodarczą (patrz np. uchwała NSA z dnia 7 grudnia 2001r. FPK 14/01, ONSA 2002 nr 3, poz. 107) należy uznać, że kluczowe znaczenie dla prawidłowej interpretacji art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d upol ma wyjaśnienie pojęcia „świadczeń zdrowotnych”. Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie zawiera definicji legalnej świadczeń zdrowotnych, definicję taką zawiera natomiast ustawa z dnia 30 sierpnia 1991r. o zakładach opieki zdrowotnej (j.t. Dz.U. z 2007r. Nr 14, poz. 89 ze zm.) – zwana dalej uzoz. Świadczeniem zdrowotnym, zgodnie z art. 3 uzoz, są działania służące zachowaniu, ratowaniu przywracaniu i poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania, w szczególności związane z: badaniem i poradą lekarską; leczeniem; badaniem i terapią psychologiczną; rehabilitacją leczniczą; opieką nad kobietą ciężarną i jej płodem, porodem, położeniem oraz nad noworodkiem; opieką nad zdrowym dzieckiem; badaniem diagnostycznym, w tym z analityką medyczną; pielęgnacją chorych; pielęgnacją niepełnosprawnych i opieką nad nimi; opieką paliatywno-hospicyjną; orzekaniem i opiniowaniem o stanie zdrowia; zapobieganiem powstawaniu urazów i chorób poprzez działania profilaktyczne oraz szczepienia ochronne; czynnościami technicznymi z zakresu protetyki i ortodoncji, a także czynnościami z zakresu zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze. Świadczenia zdrowotne mogą być udzielane przez zakłady opieki zdrowotnej oraz przez osoby fizyczne wykonujące zawód medyczny lub przez grupową praktykę lekarską, grupową praktykę pielęgniarek, położnych na zasadach określonych w odrębnych przepisach (art. 4 uzoz). Z przepisów tych jednoznacznie wynika, że świadczenia zdrowotne są działaniami o charakterze medycznym. Na uwagę zasługuje również art. 20, art. 32c i art. 32d uzoz gdzie świadczenia zdrowotne są wymienione jako jedno z rodzajów świadczeń zapewnianych pacjentom przez zakłady opieki zdrowotnej, co dodatkowo potwierdza ich odrębność. W konsekwencji przyjąć należy, iż do zastosowania preferencyjnej stawki podatkowej, wymienionej w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d upol, niezbędne jest faktyczne użytkowanie pomieszczeń do wykonywania działalności medycznej. Pomieszczenia zajęte na udzielenie świadczeń zdrowotnych w opisanym stanie faktycznym to pomieszczenia stanowiące część leczniczą zakładów lecznictwa uzdrowiskowego takie jak gabinety lekarskie, pielęgniarские, pomieszczenia zabiegowe itp. natomiast pozostałe pomieszczenia typu kuchnie, jadalnie, pokoje kuracjuszy, pomieszczenia administracyjno-magazynowe itd. to pomieszczenia związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, które podlegają opodatkowaniu stawką podatku od nieruchomości przewidziana w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b upol.

Równocześnie należy zwrócić uwagę, że ani powołane Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 21 sierpnia 2006r. w sprawie określenia wymagań, jakim powinny odpowiadać zakłady i urzędnicy lecznictwa uzdrowiskowego (Dz.U. nr 161, poz. 1142), określające wymagania fachowe i sanitarne jakie powinny spełniać zakłady lecznictwa uzdrowiskowego, ani zarządzenie Nr 28/2006 z dnia 26 czerwca 2006r. Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia,

zawierające warunki niezbędne do zawierania umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych, nie mają istotnego znaczenia dla ustalenia definicji pojęcia „świadczenia zdrowotne” w związku z czym nie mogą mieć wpływu na przedstawioną wykładnię.

Powyższa interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzenia w przedstawionym stanie faktycznym.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie, ul. Rakowicka 10, 31-511 Kraków po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy).

G.P.

Otrzymują:

- 1.
2. a/a

z up. BURMISTRZA
Grzegorz Poltowicz
Grzegorz Poltowicz
kierownik Referatu
Podatków i Opłat